

gall tan estarrufat que no teia inconvenient a despertar-nos, quan li passava per la cresta, amb el seu qui-qui-ri-quec escandalós. El vermell d'aquella cresta, per cert, es veu que m'agradava molt sense que jo en fos conscient que aquell color era el de la passió i de la vida... Si algú té ganes i paciència, pot descobrir més d'un gall en alguns dels meus olis i dibuixos. La culpa, de ben segur, la té aquell gall del mas.

Qui també va deixar una petjada a la carta de color del meu subconscient, van ser les gammes de verd, esclatants i ufanoses, dels boscos que envoltaven l'entorn de la riera d'Àlguema. Els colors verds m'agraden moltíssim i els he emprat força sovint, malgrat que el verd és el color menys agraït a l'hora de pintar. Per què? Perquè no saps mai amb quin altre color harmonitzar-lo, amb l'excepció del vermell de la passió, de la vida i de les crestes dels galls.

Es veu que, em vaig passar els primers mesos a dins de casa. No em deixaven sortit per temor a determinades malalties. Això sí, quan vaig sortit a fora recuperava el temps perdut. Si havia plogut una mica, les basses de fang em robaven l'ànima. M'han explicat que m'hi enfonsava fins els genolls, sense cap mania, i hi feia pastetes fins que amb les mans ben brutes i galdoses m'acostava a la paret de l'entrada. Es veu que hi feia unes experimentacions tan grosses amb la matèria, que els pares m'arrancaven del pati i m'obligaven a rentar-me les mans, ignorant, tant ells com jo, que de més gran jo acabaria empastant algun llenç amb un neguit similar.

De fet, el meu pare, encara que fos d'una altra manera, també era un gran entusiasta d'aquesta lluita contra la matèria, per dominar-la amb la força i l'esperit i modelar-la al seu caprici. El pare solia llaurar la terra amb un cavall perxeró i, al final de cada jornada, s'estava una bona estona contemplant la feina feta i rumiant-s'ho, en silenci, preveient de quina manera podria continuar i escometre la tasca el dia següent.

La meva estada a can Mas Cases es va perllongar fins als dos anys, data que els

Tothom escoltant al pregoner. (Foto: Toti Martínez).

meus pares van decidir traslladar-se, amb mi i el meu germà, cap a Figueres. Per a ells, això va significar un canvi radical. I per a mi, també. Acostumat com estava a fer creure i relacionar-me amb les bestioles que m'envoltaven al mas, vaig haver d'anar molt en compte perquè no em passessin pel cim els animals de quatre rodes. A Figueres, l'enyor de la vida a Creixell era una constant entre els pares.